

AI Na začiatku môjho pôsobenia v istej farnosti v misiách sa menili členovia farskej pastoračnej rady. Predsedom rady sa stal istý novo obrátený muž menom Ján. Prišiel s rôznymi pastoračno evanjelizačnými iniciatívami. Poradil som mu, aby začal od svojej rodiny. Asi po šiestich mesiacoch mi oznámil, že odchádza z Katolíckej cirkvi. Bral som to ako fakt a nepresviedčal som ho. Ponúkol som sa, že ho odveziem domov svojím autom. Bol šťastný. Tak som sa ho ešte spýtal, kedy a prečo odchádza. Okamžite odpovedal, že dôvodom je jeho rodina. Aj keď ich evanjelizoval, nechceli Ježiša prijať.

KE Tento muž zažil tú pravdu, ktorú zachycuje dnešné evanjelium: „Proroka si všade uctia, len nie v jeho vlasti, medzi jeho príbuznými a v jeho dome.“ A nemohol tam urobiť nijaký zázrak, iba že vloženie rúk uzdravil niekoľko chorých. A čudoval sa ich nevere.

DI Ježiš sa čuduje ich nevere. Toto je jediné miesto v Markovom evanjeliu, kde sa Pán čuduje. Ale nereaguje ako zranený alebo sklamaný človek. Problémom Nazaretčanov bolo, že si mysleli, že poznajú Ježiša – obyčajná pýcha. Pamätali si ho ako malého chlapca, ktorý sa tam hral v piesku, poznali ho ako mladíka, ktorý pomáhal Jozefovi pri tesárskych prácach. Ľudia vtedy nemohli prijať, že chlapec, ktorého poznali, chlapec, s ktorým sa niektorí z nich hrali, muž, ktorý mal teraz 30 rokov, bol Boží Syn a Mesiáš. Ale aj tak už mali pochybnosti o tom, kto je skutočne jeho otec. Svedčí o tom jedna nenápadná zmienka v evanjeliu - "syn Márie". Toto je v Písme veľmi nezvyčajná fráza. Keď sa totiž v Biblii hovorí o nejakom synovi, vždy je to v súvislosti s otcom, nikdy nie s matkou. Takže keď biblický autor píše napríklad o Izákovi, nikdy nepíše, že bol synom Sary, ale vždy len synom Abraháma. Syn sa preto vždy spomína v súvislosti s otcom. A tu zrazu čítame, že Ježiš je synom Márie. Ako to? Možno preto, že niektorí ľudia už vtedy tušili, že Jozef nebol jeho fyzickým otcom, že Ježiš mal iného Otca, že sa narodil z panny a že jeho Otcom bol Boh. Ale oni si mysleli, že poznajú Ježiša! Predstava sa im zdala dôležitejšia ako fakty a skutočnosť.

PAR George Weigel napísal knihu *The Truth of Catholicism /Pravda katolicizmu/*. Okrem iného v nej píše, že sa stretol z mnohými ľuďmi, ktorí Katolícku cirkev odmietajú nie preto, čo táto cirkev je, ale preto, čo si myslia a predstavujú, že je. V tom je veľký rozdiel. Podobne aj Ježiša odmietali nie preto, kto je, ale preto, čo si ľudia o ňom mysleli, že je. Domnienka a skutočnosť sú dve odlišné veci. Nazaretčania stavali na domnienke, nie na skutočnosti. A to bol ich kameň úrazu. Tak opravdivo

MY George Weigel cituje v spomínanej knihe človeka, ktorý sa obrátil a stal sa katolíkom. - Veľký anglický spisovateľ Evelyn Waugh raz opísal svoj katolícky život ako "nekonečnú rozkošnú cestu za objavmi na obrovskom území, ktoré ho oslobodilo". Podobne ako mnohí iní konvertiti, aj Waugh sa

chcel o toto dobrodružstvo podeliť s ostatnými a jeho korešpondencia je plná listov, v ktorých svojim priateľom vysvetľuje katolicizmus. Waughova skúsenosť ho zároveň naučila, že je veľmi ťažké "spoznať, aká je cirkev zvonku". Všetkým zvedavcom, ktorých učenie katolicizmu a katolícky spôsob života priťahoval alebo znepokojoval, Evelyn Waugh ponúkal jednoduchú pozvánku: "Poďte dovnútra." Pozrite sa na Katolícku cirkev zvnútra, vidiac pravdy, ktoré robia katolicizmus tým, čím je. Prejdite sa s ňou. Pozrite sa, ako sa v nej cítite. Potom sa rozhodnite, čo si o nej myslíte. –

Talianský publicista Tommaso Scandroglio sa rozhodol, že sa pozrie na cirkev zvnútra. Výsledkom sú štyri typy katolíkov, ktorých v nej našiel: tieňového, otáľavého, tzv. „dospelého“ a vyhýbavého katolíka.

1. Tieňový katolík je obeť dominantnej kultúry. Dnes mnohí, ktorí sa považujú za katolíkov, v skutočnosti katolíckmi vôbec nie sú, pretože kultúra ich zväbila a vlastne oklamala. Ich jediným cieľom je užívať si, lebo taká je doba.

2. Otáľavý katolík je majster ničnerobenia, vyhovárajúci sa, že práve teraz nie je tá vhodná chvíľa. Je majstrom v ustupovaní, vyčkávaní, vyhýbaní sa. Zdržanlivosť je jeho krédo. Prázdnota je jeho identita.

3. Takzvaný „dospelý“ katolík sa verejne hlási k cirkvi, ale rovnako verejne vyznáva myšlienky, ktoré sú v rozpore s vierou a morálkou Cirkvi, ale chodí na sv. omšu. Tento katolík sa snaží skĺbiť svoju podporu potratov, antikoncepcie, umelého oplodnenia, rozvodov, mimomanželských vzťahov, homosexuality, transsexuality a eutanázie so svojou príslušnosťou ku katolíckej Cirkvi.

4. Vyhýbavý katolík je človek, podľa ktorého problémy sú inde. Zamieňa príčinu s dôsledkom, čím zatienňuje skutočný problém: uprednostňuje spásu planéty pred spásou duší, pred vierou v Boha uprednostňuje vieru vo vedu, zdôrazňuje pochybnosť pred pravdou, výnimky pred princípmi.

Nakoniec by sme mohli pridať 5. typ – katolík, ktorý sa snaží celý život o pokánie, aby sa v praktickej viere v Krista a v dôvere Kristovi aj v nedokonalnej cirkvi stal svätým.

ADE Mnohí katolíci sa úprimne priznávajú, že sa vo svojej viere nevzdelávajú. To znamená, že nepracujú na tom, aby poznávali hlbšie Ježiša Krista a jeho cirkev. Dôsledky sú veľmi nepríjemné a skoro katastrofálne. Totiž platí, že milovať môžeme len to, čo v skutočnosti poznáme. Ak to nepoznáme, tak to ani nemôžeme milovať. Často potom odmietneme Krista a jeho cirkev nie preto, kto a čo v skutočnosti sú, ale preto, čo si vo vlastných pomýlených názoroch myslíme, že sú. Nech nás dnešné evanjelium motivuje k tomu, aby sme chceli hlbšie poznávať Krista, jeho cirkev. Ak to urobíme, môžeme zažiť to, čo napísal Evelyn Waugh: "nekonečnú rozkošnú cestu za objavmi na obrovskom území, ktoré ho oslobodilo". Amen.